

MEJERIBESTYREREN paa Favsingholm kom en mørk Aften hjem fra Randers og mærkede Brandlugt, da han kørte ind i Gaarden. Ved en Undersøgelse viste det sig, at der stod Røg ud af en Luge i Kostaldens vestre Gavl. Han slog straks Alarm, fik Folkene purret ud, og gav Ordre til at køre Gaardens Sprøjte frem. Men før den kom tilstede, piblede der klare Luer op gennem Spaantaget.

For at redde Kreaturerne maatte Bygningen priggives. Tre hundrede Køer og Kvier blev slaaet løse, og de kom alle ud i rette Tid. Udrykningen skete endda i ganske god Orden, fordi Vanen sad Dyrene i Kroppen fra Sommeren. Mere Besvær havde man med Tyrene og Kalvene; men ogsaa dem fik man ud, mens Flammerne sprang henad Tagryggen som glødende Katte.

I Favsing By opdagede en Mand Brandskæret over Skoven. Han løb straks op til Kirken og gav sig til at klemte. Folk kom ud paa Gaden; men efter at man var bleven klar over, at det var paa Favsingholm, det brændte, forhastede ingen sig med at faa spændt for Slufferne. Flere sagde lige ud, at de go'e Herrer egenlig skulde ha'e Lov at hjælpe sig selv. »Saa kunde de kanske lære at bære sig ad som vi anner.«

Byens Sprøjte kom dog afsted, og efterhaanden